

[Gerda Møller]

nelle forestillinger, som bl. a. findes hos forældrene.

Er det ikke mageløst, at man i et offentligt dokument kan tillade sig at nedvurdere landets forældre i en sådan grad, at man ikke tiltror dem evnen til at opdrage deres egne børn? Hvad er det dog for mennesker, der tror, at de er bedre til at opdrage børn end forældrene selv? Hvis de tror, at de med en sådan udtalelse kan fremme det samarbejde imellem skolen og forældrene, som er så nødvendigt for, at børnene kan befinde sig godt dér, så tager de i høj grad fejl. Tværtimod nedbryder de forældrenes tillid til skolen ved at bryde børnenes tilknytning til familien og lade skolen overtage en endnu større del af ansvaret for børnenes opdragelse.

For det konservative folkeparti er der ingen tvivl om, hvem der har ansvaret for børnene og deres opdragelse: det har forældrene naturligvis, og vi ønsker ikke at fratage forældrene denne ret. Skolen skal undervise børnene, og læreren skal være forældrenes hjælper i undervisningen og skal være med til at værne forældrenes ret. Der skal ikke lægges bestemte holdninger ind i undervisningen.

Så er der ligheden. Mange moderne pædagoger har svært ved at forlige sig med, at mennesker er så forskellige. De ser i skolen en mægtig maskine, hvor eleverne kommer ind i den ene ende og ud i den anden befriet for alle de forskelle, der er nedlagt i os gennem arv og miljø. Derfor er det også et tidens tegn, at det centrale uddannelsesråd som en af sine skitser præsenterer den lighedsorienterede skole.

Vi kan være enige i, at der bør være lige muligheder for uddannelse, men at sætte lighedstegn imellem disse lige muligheder og gøre alle mere eller mindre ens finder vi er en fundamental misforståelse. Vi er nu engang kommet til verden med forskellige anlæg og evner, og derfor må det være skolens opgave og mål at give den enkelte elev netop den uddannelse, som svarer til elevens anlæg, lyst og evner. Og det opnår man bestemt ikke ved at gå ind for den nivellering, som U 90 tilstræber, hvor alle skal nå det samme og kunne det samme.

Vi ønsker ikke at føre udviklingen fra folkeskolen videre, den udvikling, der i den sociale tilpasnings navn knægtet individualite-

ten og dermed er med til at nedbryde respekten for det enkelte menneske og dets ret til at være forskellig. Det vigtigste for os er, at den enkeltes behov og ikke nogle voksnes ideologiske forestillinger om lighed og socialt samvær bliver sat i centrum.

Så vil jeg egentlig gerne spørge, hvad det er for noget at være ligeværdig. Hvorfor skal vi absolut være ligeværdige på CURs betingelser og ikke på vores egne?

Det konservative folkeparti kan gå med til, at det gøres obligatorisk for kommunerne at oprette børnehaveklasser i så stort omfang, at alle forældre har tilbuddet. Hvis det derimod drejer sig om, som der står senere i planen, at gøre børnehaveklasserne obligatoriske, stiller vi os mere tøvende for ikke at sige afvisende. Hvis begrundelsen bare skal være den, at børnene skal have samme skolestart, og hvis børnene, som flertallet ønsker det, bare skal have dækket behovet for et værested og i øvrigt lære at tilpasse sig andre, kan vi ikke se nødvendigheden af at gøre børnehaveklassen obligatorisk.

Vi siger ikke dermed, at børnene ikke kan lære noget, også i en noget tidligere alder, end der er mulighed for i dag, men så foretrækker vi ærlig talt, at man sænker aldersgrænsen for undervisningspligten og begynder at lære børnene noget på det tidligere tidspunkt. Men vi vil da ikke nægte, at vi samtidig er en lille smule betænkelige ved at fratage forældrene indflydelsen endnu et år på deres børns udvikling og opdragelse, og det på et alderstrin, hvor børnene jo er meget påvirkelige. Det skal vel navnlig ses på den baggrund, der er i folkeskolen med hensyn til den holdningsdannende påvirkning; i hvert fald er det jo en udvikling, der skal forstærkes efter U 90-planen.

I afsnittet om folkeskolen foreslås det, at der skal arbejdes videre med »at blødgøre skemaplansernes brudstykkevisse timeopdeling af et stort antal fag og med at skabe øget kontakt mellem skolen og samfundet, herunder arbejdslivet. Samtidig skal undervisningen gøres mere problemorienteret og med udgangspunkt i livsnære emner, for det er jo nemmere at lære børnene noget, som de har inde på livet.«

Tja. Papiret er taknemligt, og derfor siges der heller ikke noget om, at det vil komme til at gå ud over de elementære fag og den brede paratviden, som næsten er et uartigt